

Decentes pariter easdem persentes litteras semper firmas, validas, & efficaces exifere, & fore fuisse plenarios, & integratos effectus sortiri, obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit, in omnibus, & per omnia plenissime suffragari, & ab eis respectivo inviolabiliter, & in concusse observari debere, sive, & non alter per quocumque Judges Ordinarios, & Delegatos etiam Caesariam Palati Apostolici Audidores, ac ejusdem S. R. E. Cardinales etiam de Latero Legatos, ac Sedis prefate Nutrios, alioficio, & junctu, sublata eis, & eorum cuilibet quavis alter judicandi, & interpretandi facultate, & autoritate, iudicari; & definiri debere, ac irritum, & inane, si fecis super his a quoquavis quavis autoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Non obstantibus praemissis, ac quatenus opus sit Nostra, & Cancellaria Apostolica Regula de Jure non tollendo, aliisque Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, nec non quorundam Ordinum, Congregationum, Institutorum, & Societatum etiam Iesu, & quorundam Monasteriorum, Conventuum, Ecclesiastarum, Locorum Piorum, aliisque quibuslibet, etiam iuramento, Confirmatione Apostolica, aut quavis firmatae alia roboretur, Statutis, & Confutiductibus, ac Prescripionibus quantumcumque longissimis, & immemorabilibus, Privilegiis quoque, Indultis, & Litteris Apostolicis, Ordinibus, Congregationibus, Institutis, & Societatis etiam Iesu, ac Monasteriorum, Conventibus, Ecclesiis, & Locis suis praeditis, illorumque respectivo Superioribus, aliisque quibuslibet Perfonis etiam specialem mentione dignis, sub quibuslibet que verborum tenoribus, & formis, ac cum quibuslibet etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficiacioribus, efficiacimis, & insolitis cauulis, iritabiliusque, & aliis Decretis etiam motu proprio, ac ex certa scientia, & de Apostolica Potestatis plenitudine in genere, vel in specie, aut alias quomodolet in contrarium praeiutorum concessis, confirmatis, & innovatis, Quibus omnibus, & singulis, etiam pro illorum sufficiente derogatione de illis, eorumque totius tenoribus, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clauis generales idem importantes mentis, seu quavis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda fore, illorum omnium, & singulorum tenores, ac si de verbo ad verbum experientur, & inferenter, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, eidem praefertur pro expressis, & infertis habentes, illis, alias in suo robre permanentes ad praeiutorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, & expelle derogamus, ceteraque contraria quibuslibet.

Ut autem eadem praefertur littera ad omnium notitiam factilium deveniant, volumus illas, seu eorum exempla ad Valvas Ecclesie Lateranensis, ac Basilicae Principis Apostolorum, nec non Cancellaria Apostolica, Curie Generalis in Montec Capituli, & in Acre Campi Flora de Urbe, ut moris est, affligi, & publicari, sive publicatas, & affixas omnes, & singulos, quos illes concernent perinde artari, & afficer, ac si unicuique eorum nominatum, & personaliter intimate sufficiunt, ut ipsorum Litterarum triunpli, seu exemplis etiam impresi, manu alienus Notarii publici subfcripsi, & sigillo Personae in Ecclesiastice dignitate constitute munis, eadem profusa fides tam in Judicio, quam extra illud adhibetur, atque ipsi praefertibus adhibetur, si forent exhibita, vel ostenta.

Martii 1726, Pontificatus Nostri Anno secundo.

§. 3. Ut quis dicatur approbatius specialiter ad Moniales non est satis esse approbatius generaliter ad omnes Christi filios, quamvis Episcopus non excepterit Moniales, *Platellus*: Nec fas iste approbatius ad viros, & mulieres, *Tamb. de Pen.* c. 4. §. 2. n. 19. sed necesse est, ut quando datur, vel petetur approbatius pro Monialibus, expresa fiat mentio de illis, aut ex circumstantiis satis intelligatur, quod mens Episcopi se etiam ad Monales extendit, ut si Episcopus aliqui approbatius det licentiam audiendi Moniales, in hac licentia continetur specialis approbatius, *Platellus*.

§. 4. Qui approbantur a Superioribus Ordinum habentibus ab Episcopo potestem approbadis etiam pro Monialibus, equivalenter approbantur ab Episcopo. Cum autem illi, qui ad Moniales mittuntur, communiter bona fide pergant, supponentes se sufficienter approbatios esse, spectat ad Superiores curare, ut hanc specialiter pro Monialibus approbadis potestem habeant, quam non habent, nisi quando petunt, in specie formaliter, vel aliquatenus fiat mentio de Monialibus, quia si petatur, & concedatur generatio potestet approbadis, quamvis concedens non exceptat Moniales, illi, qui ex vi talis concessionis approbantur, specialiter ad Moniales, sed tantum generales, in quantum ha continentur sub nomine pertinentem ad taliter diceferint.

§. 5. Ut audi possint exempti, prater Episcopi approbatorem requirunt licentia Superiorum Ordinis, in quo est ita exempla: quia quamvis Pontifices illimitate nobis dederint iurisdictionem in omnes Christi fideles pro locis, in quibus approbatimus, tamen per hoc non intendunt derogare Constitutionibus, aut privilegiis Religionum, & quorum non possunt ejusmodi Regularis confiteri nisi Confessarii a Superiori delegantur, *Platellus*, Steph. t. 5. m. 202. Silv. p. 2. v. Confesso, cap. 1. Vide dicta mun. 1577.

§. 6. Ut audi possint subiecta Episcopo, sufficit, per se loquendo, approbatio illa specialis, & facultas Episcopi, quamvis Superiores Ordinis nollent, quia praevalet Episcopi iurisdictio,

uti in simile casu de Abbate notat Silv. p. 1. v. *Abbas*, casu addens p. 2. v. *Confesso*, casu 2, confessum Abbatis quandoque tantum ad hoc requiri, ut licite fiat: putat tamen non fore mortale, si illi infra fiat, praesertim ex causa rationabiliter. Quod si illi, ad quem spectat dare iurisdictionem, non vellet hanc aliter concedere, quam sub conditione licet: ab Abbatis obtenta, patet abolitionem fore invalidam. *Dixi*, per se loquendo, nam in Clementina *Dudum de sepulturis* aliter statuit de Ordine Fratrum Minorum, & Pradicatorum, quamvis forte alieni subiacerent Ordinario, Rodriq. Portel. v. *Confessarii approbatio*. Et quad audieras Moniales, omnia privilegia, & facultates, quae circumferuntur veluti concessa his, aut illis Regulabus, videntur omnes restraining ad tenorem Constitutionis *Clementis* X. quam retulit a n. 1502.

Trid. sess. 25. c. 10. de Regul. sic decerpit, Praterordi-

narium Confessarii alias extraordinariis ab Episcopo, & aliis Superioribus bis, aut ter in anno offeratur, qui omnium (Monialium) confessiones audire debet.

Et quamvis hoc privilegium non teneantur uti Moniales, attamen expedite fieri, etiam Superioribus precentibus, ut sic consulari conscientia aliquam, qui extraordinario sepe indigent, & ex respectu humano, si non faciant, non tenentur alio, ne videant singularis, vel fiant suspecte.

*Et si quidem Monasterium sit subjectum Ordinario, hic debet Confessarii talem praefare: si subiectum sit Prelatus Regularis, ut hos peccatis suis integre, rite, atque utiliter confiteri possint. Id ipsum probe animadvertis Magnus Ecclesiae Dei Sacerdos S. Carolus Borromeus, qui predicti Concilii Tridentini abolitionem ope sua plurimum juvit, iisque executionem, & observantiam in sua Mediolanensi Civitate, & Provincia non sine immensis laboribus, & curis invexit: is enim hac de decrevit; *Praterord. Superioris ex Decreto Sacri Tridentini Concilii, quamvis idoneum Confessarii extraordinarium Monialium fibi subiectus exhibeat, cui current, ut universa confitentur, ut que hujusmodi indigeni medicinae propter aliquam occulatum anima mortua, neque ipsa eam poplare, aut accipere ab usitato Confessore unquam audierit, liberius mederi fuis multis possit, ac Diaboli lagos evadere, una cum reliquo Confessarii novo suo peccata confitendo, ut legere est in Actis Ecclesie Mediolanensis impress. anno 1599. pag. 53. in editione autem Lugdunensi tom. 1. pag. 46.**

*Porro quicunque Conciliaris Decreti sensus penitus introspecterit, non modo fatuorum illius providentiam facile agnoscet, sed & circumspectans ejusdem aquitatem mirari debet. Superioribus enim tantummodo injungitur, ut dubius, tribus vicibus infra annum Confessarii extraordinarium Monialibus exhibeant, *bis*, aut ter in anno offeratur; Hujusmodi autem Confessarii jubetur earam omnium Confessiones excipere quotquot eidem confiteri velint: Qui omnium Confessiones audire debet. Neque tamen omnibus, & singulis Monialibus pricipitur, ut peccata sua extraordinarii Sacerdoti confiteantur. Nihil aliud enim requiritur ab omnibus in Monasterio, tam, sicut a Superioribus, ceterisque Monialibus Professis, atque Novitiis, quam a Secularibus, qui vel educatione causa, vel alio titulo in eodem Monasterio cum debitissimis facultatibus comorantur, nisi ut extraordinarii Confessarii singule si stant, five Sacramento Confessionem apud ipsum, si placuerit, peragendam, five ad palpita monita, etiam extra Sacramentalis Confessionem ab ipso accipienda. Atque ita prudentissime consultant est, ne si Moniales aliquae extraordinarii Confessarii adirent, alia autem coram ipso non comparent, suspicione, atque oblocutione excitarentur, et illa quidem centerior necessaria habuisse causas, ob quas ad extraordinarii open configere coacta essent, alia vero ab hujusmodi necessitatibus, & causis immunes judicarentur. Quam agendum rationem communis DD. calculo comprobant fan. mem. Prædeceor Nofer Clemens Papa XI. Edictu suo (qui est XV. in secunda parte ipsius Bullaris) inviolabiliter servari mandavit, eadem omnium Diocesum constitutio recipit. Nec aliud Nobis hic in re addendum superest, nisi in Vener. Fratres Nostros Ecclesiastarum Antitites enixe hortemur, ut qualvis Tridentina Synodus de soli Claustralibus Monialibus in primo Decreto loquatur, nihilominus eandem disciplina formam obseruant, tam cum aliis Monialibus, qui licet Claustrae legibus minime altricte sint, in communitate tamen vivunt, quam cum aliis quorundam Mulerium, aut Puerarum Cœtibus, seu conservatoris, quoties tam illa, quam ista, unicum Ordinarii Penitentia Ministrorum a Superioribus designatum habeant. Quocumque enim circa Moniales in rigorosa Claustra viventes caesa sunt, eadem in aliis quibuscumque Muleribus, five Regularibus, five Secularibus in Communitate, aut Collegio degentibus, locum habere possunt; ideoque pari providentia, sicutem remedii arceri, aut emendari debent. Et nos quidem, quum hanc coniunctioem offerendi Confessarii extraordinarii bis, aut ter in anno singulare Monialium non Claustralium Communibas, quam plus aliarum Puerarum, & Mulerium Cœtibus, & Communibas in Nostra Civitate, & Diocesi Bononiensi induxerimus (qua de re extat editum Nostrum num. 56. inter Pastoralis Institutiones Italico primum sermone a Nobis vulgatas, denique in latinum conversas) omnibus taliari possumus, vel potius debemus, uberiori spiritualium utilitatum messem nos inde evidenter collegere.*

Quum vero superlati Conciliaris Textus intelligentia nonnulla quaestiones alias exicit, eodemque jampidem per operem Sedis Apostolicae Decreta definite fuerint, opera pre-

sum ducimus hujusmodi definitioes ab omnibus ad quos spe-

cat, omnino tenendas, atque servandas, his Nostris Apostolicis litteris complecti, & autoritatis quoque nostra robre communitas, in predictorum omnium notitiam deducere. Et primo quantum fuit ad quem Superioris pertinente extraordinarii Confessoriem Monialibus deparet, atque offere: Sed facilis fuit responsum, quare Nos quoque Decreto Nostrum ratam habemus: hujusmodi officium depositum ad eum regulariter spectare, ad quem pertinet Confessarii Ordinarii electio, & deputatio; id eoque Episcopus, sive Ordinarius loci, qui Monialibus fibi subiectis Confessarii Ordinarii dare confuevit, idem Confessarii extraordinarii bis, aut ter in anno normam Tridentinae Sanctionis, eisdem offere tenetur: Prelatus vero Regularis, ad quem pertinet Ordinarii Confessarii subiectis fibi Monialibus, servata Apostolicarum Constitutionum forma, designare, & constitutere: ipse etiam eisdem extraordinarium Confessarii in vita predicti Decreti, & iuxta easdem Constitutiones, dubius, aut tribus per annum temporibus exhibere potest, ac debet. Quaz tamen idea regulariter obtinere diximus: qui si Episcopus aliquis (quod Deus avertat) adeo hac in re negligens est, ut Monialibus suis, bis, terve in anno extraordinarii Confessarii copiam facere prætermitteret; obtendens, ut moris est,

* nullam hanc de re Monialibus ipsi solicitudinem, aut curam esse; tunc volumus Dil. Nostrum S. R. E. Cardinalem modicum, & pro tempore existente maiorem Poenitentiarium, statim ac pro parte Monialium hujusmodi requisitus fuerit, Ordinarii Pastoris negligenti supplere debere, ex quoque Monasterio extraordinarium Confessarii confiteantur; adeo ut necepsitum suum ordinario Confessario confiteantur; etiam ut necepsitum suum ordinario Confessarii copiam ipsi suppetere, ut apud hunc de peccatis suis integre, rite, atque utiliter confiteri possint. Id ipsum probe animadvertis Magnus Ecclesiae Dei Sacerdos S. Carolus Borromeus, qui predicti Concilii Tridentini abolitionem ope sua plurimum juvit, iisque executionem, & observantiam in sua Mediolanensi Civitate, & Provincia non sine immensis laboribus, & curis invexit: is enim hac de decrevit; *Praterord. Superioris ex Decreto Sacri Tridentini Concilii, quamvis idoneum Confessarii extraordinarium Monialium fibi subiectus exhibeat, cui current, ut universa confitentur, ut que hujusmodi indigeni medicinae propter aliquam occulatum anima mortua, neque ipsa eam poplare, aut accipere ab usitato Confessore unquam audierit, liberius mederi fuis multis possit, ac Diaboli lagos evadere, una cum reliquo Confessarii novo suo peccata confitendo, ut legere est in Actis Ecclesie Mediolanensis impress. anno 1599. pag. 53. in editione autem Lugdunensi tom. 1. pag. 46.*

* Porro quicunque Conciliaris Decreti sensus penitus introspecterit, non modo fatuorum illius providentiam facile agnoscet, sed & circumspectans ejusdem aquitatem mirari debet. Superioribus enim tantummodo injungitur, ut dubius, tribus vicibus infra annum Confessarii extraordinarium Monialibus exhibeant, *bis*, aut ter in anno offeratur; Hujusmodi autem Confessarii jubetur earam omnium Confessiones excipere quotquot eidem confiteri velint: Qui omnium Confessiones audire debet. Neque tamen omnibus, & singulis Monialibus pricipitur, ut peccata sua extraordinarii Sacerdoti confiteantur. Nihil aliud enim requiritur ab omnibus in Monasterio, tam, sicut a Superioribus, ceterisque Monialibus Professis, atque Novitiis, quam a Secularibus, qui vel educatione causa, vel alio titulo in eodem Monasterio cum debitissimis facultatibus comorantur, nisi ut extraordinarii Confessarii singule si stant, five Sacramento Confessionem apud ipsum, si placuerit, peragendam, five ad palpita monita, etiam extra Sacramentalis Confessionem ab ipso accipienda. Atque ita prudentissime consultant est, ne si Moniales aliquae extraordinarii Confessarii adirent, alia autem coram ipso non comparent, suspicione, atque oblocutione excitarentur, et illa quidem centerior necessaria habuisse causas, ob quas ad extraordinarii open configere coacta essent, alia vero ab hujusmodi necessitatibus, & causis immunes judicarentur. Quam agendum rationem communis DD. calculo comprobant fan. mem. Prædeceor Nofer Clemens Papa XI. Edictu suo (qui est XV. in secunda parte ipsius Bullaris) inviolabiliter servari mandavit, eadem omnium Diocesum constitutio recipit. Nec aliud Nobis hic in re addendum superest, nisi in Vener. Fratres Nostros Ecclesiastarum Antitites enixe hortemur, ut qualvis Tridentina Synodus de soli Claustralibus Monialibus in primo Decreto loquatur, nihilominus eandem disciplina formam obseruant, tam cum aliis Monialibus, qui licet Claustrae legibus minime altricte sint, in communitate tamen vivunt, quam cum aliis quorundam Mulerium, aut Puerarum Cœtibus, seu conservatoris, quoties tam illa, quam ista, unicum Ordinarii Penitentia Ministrorum a Superioribus designatum habeant. Quocumque enim circa Moniales in rigorosa Claustra viventes caesa sunt, eadem in aliis quibuscumque Muleribus, five Regularibus, five Secularibus in Communitate, aut Collegio degentibus, locum habere possunt; ideoque pari providentia, sicutem remedii arceri, aut emendari debent. Et nos quidem, quum hanc coniunctioem offerendi Confessarii extraordinarii bis, aut ter in anno singulare Monialium non Claustralium Communibas, quam plus aliarum Puerarum, & Mulerium Cœtibus, & Communibas in Nostra Civitate, & Diocesi Bononiensi induxerimus (qua de re extat editum Nostrum num. 56. inter Pastoralis Institutiones Italico primum sermone a Nobis vulgatas, denique in latinum conversas) omnibus taliari possumus, vel potius debemus, uberiori spiritualium utilitatum messem nos inde evidenter collegere.

* Actum deinde fuit de pecularibus quibusdam Monialibus, que nec corpore infirmare, ne morti proxime, Ordinario tamen ministro confiteri obfirmare recusant. Itarum quoque animi debilitas commiserantur, et idemque etiam idipsum praefitum servato erga Moniales Regularibus Prælates subiectas, etiam aliquis ex illis a suo Superiori Regulari hujusmodi gratiam impetrare non potuerit. In hoc autem calu nihil statutur de Cardinali Majori Poenitentia non ideo, quia neque atque in mortis periculo pro spirituali consolacione postulet aliam Sacerdotem qui tunc non fit ordinarius Monasterii Confessarii superius, sed confessoris, seu dubitationis caput; an scilicet, ubi jam universa Communitati bis, terve in annu Confessarii exwärdarum Copia faciat etiam, et nihilo minus aliquis Monialis Confessarii pecularia extra ordinariam pecuniam, et superius, ut videtur, licet deputatus, etiam in die Aprilis anni 1647. et eodem libro p. 586. die 22. Febr. anni 1649. que pariter Decreta a nobis praetinentia tenore approbantur, & confirmantur; ut scilicet Episcopi subiectis fibi Confessarii audire debet; in arbitrio tamen eisipsius Monialis etiam, ut Confessario extraordinarii velut confiteri. Hinc ortum habuit alterum controverxi, seu dubitationis caput; an scilicet, ubi jam universa Communitati bis, terve in annu Confessarii exwärdarum Copia faciat etiam, et nihilo minus aliquis Monialis Confessarii pecularia extra ordinariam pecuniam, et superius, ut videtur, licet deputatus, etiam in die Aprilis anni 1647. et eodem libro p. 586. die 22. Febr. anni 1649. que pariter Decreta a nobis praetinentia tenore approbantur, & confirmantur; ut scilicet Episcopi subiectis fibi Confessarii audire debet; in arbitrio tamen eisipsius Monialibus statuerit, ut patet legem Textum citati capituli X. quecum etiam iam usque ab anno 1585. iudicatum fuit ab ipsa Congregatione Cardinalium Concilii Interpres, qui subiectus re scriptum quod existit Decr. I. 4. pag. 90. Sacra &c. censuit, exwärdarum Confessarii offerendum non alicui Moniali singulare, nisi omniis Monialibus universo, ut omnium Confessiones audire debet; in arbitrio tamen eisipsius Monialis etiam, ut Confessario extraordinarii velut confiteri. Hinc ortum habuit alterum controverxi, seu dubitationis caput; an scilicet, ubi jam universa Communitati bis, terve in annu Confessarii exwärdarum Copia faciat etiam, et nihilo minus aliquis Monialis Confessarii pecularia extra ordinariam pecuniam, et superius, ut videtur, licet deputatus, etiam in die Aprilis anni 1647. et eodem libro p. 586. die 22. Febr. anni 1649. que pariter Decreta a nobis praetinentia tenore approbantur, & confirmantur; ut scilicet Episcopi subiectis fibi Confessarii audire debet; in arbitrio tamen eisipsius Monialibus statuerit, ut patet legem Textum citati capituli X. quecum etiam iam usque ab anno 1585. iudicatum fuit ab ipsa Congregatione Cardinalium Concilii Interpres, qui subiectus re scriptum quod existit Decr. I. 4. pag. 90. Sacra &c. censuit, exwärdarum Confessarii offerendum non alicui Moniali singulare, nisi omniis Monialibus universo, ut omnium Confessiones audire debet; in arbitrio tamen eisipsius Monialibus statuerit, ut patet legem Textum citati capituli X. quecum etiam iam usque ab anno 1585. iudicatum fuit ab ipsa Congregatione Cardinalium Concilii Interpres, qui subiectus re scriptum quod existit Decr. I. 4. pag. 90. Sacra &c. censuit, exwärdarum Confessarii offerendum non alicui Moniali singulare, nisi omniis Monialibus universo, ut omnium Confessiones audire debet; in arbitrio tamen eisipsius Monialibus statuerit, ut patet legem Textum citati capituli X. quecum etiam iam usque ab anno 1585. iudicatum fuit ab ipsa Congregatione Cardinalium Concilii Interpres, qui subiectus re scriptum quod existit Decr. I. 4. pag. 90. Sacra &c. censuit, exwärdarum Confessarii offerendum non alicui Moniali singulare, nisi omniis Monialibus universo, ut omnium Confessiones audire debet; in arbitrio tamen eisipsius Monialibus statuerit, ut patet legem Textum citati capituli X. quecum etiam iam usque ab anno 1585. iudicatum fuit ab ipsa Congregatione Cardinalium Concilii Interpres, qui subiectus re scriptum quod existit Decr. I. 4. pag. 90. Sacra &c. censuit, exwärdarum Confessarii offerendum non alicui Moniali singulare, nisi omniis Monialibus universo, ut omnium Confessiones audire debet; in arbitrio tamen eisipsius Monialibus statuerit, ut patet legem Textum citati capituli X. quecum etiam iam usque ab anno 1585. iudicatum fuit ab ipsa Congregatione Cardinalium Concilii Interpres, qui subiectus re scriptum quod existit Decr. I. 4. pag. 90. Sacra &c. censuit, exwärdarum Confessarii offerendum non alicui Moniali singulare, nisi omniis Monialibus universo, ut omnium Confessiones audire debet; in arbitrio tamen eisipsius Monialibus statuerit, ut patet legem Textum citati capituli X. quecum etiam iam usque ab anno 1585. iudicatum fuit ab ipsa Congregatione Cardinalium Concilii Interpres, qui subiectus re scriptum quod existit Decr. I. 4. pag. 90. Sacra &c. censuit, exwärdarum Confessarii offerendum non alicui Moniali singulare, nisi omniis Monialibus universo, ut omnium Confessiones audire debet; in arbitrio tamen eisipsius Monialibus statuerit, ut patet legem Textum citati capituli X. quecum etiam iam usque ab anno 1585. iudicatum fuit ab ipsa Congregatione Cardinalium Concilii Interpres, qui subiectus re scriptum quod existit Decr. I. 4. pag. 90. Sacra &c. censuit, exwärdarum Confessarii offerendum non alicui Moniali singulare, nisi omniis Monialibus universo, ut omnium Confessiones audire debet; in arbitrio tamen eisipsius Monialibus statuerit, ut patet legem Textum citati capituli X. quecum etiam iam usque ab anno 1585. iudicatum fuit ab ipsa Congregatione Cardinalium Concilii Interpres, qui subiectus re scriptum quod existit Decr. I. 4. pag. 90. Sacra &c. censuit, exwärdarum Confessarii offerendum non alicui Moniali singulare, nisi omniis Monialibus universo, ut omnium Confessiones audire debet; in arbitrio tamen eisipsius Monialibus statuerit, ut patet legem Textum citati capituli X. quecum etiam iam usque ab anno 1585. iudicatum fuit ab ipsa Congregatione Cardinalium Concilii Interpres, qui subiectus re scriptum quod existit Decr. I. 4. pag. 90. Sacra &c. censuit, exwärdarum Confessarii offerendum non alicui Moniali singulare, nisi omniis Monialibus universo, ut omnium Confessiones audire debet; in arbitrio tamen eisipsius Monialibus statuerit, ut patet legem Textum citati capituli X. quecum etiam iam usque ab anno 1585. iudicatum fuit ab ipsa Congregatione Cardinalium Concilii Interpres, qui subiectus re scriptum quod existit Decr. I. 4. pag. 90. Sacra &c. censuit, exwärdarum Confessarii offerendum non alicui Moniali singulare, nisi omniis Monialibus universo, ut omnium Confessiones audire debet; in arbitrio tamen eisipsius Monialibus statuerit, ut patet legem Textum citati capituli X. quecum etiam iam usque ab anno 1585. iudicatum fuit ab ipsa Congregatione Cardinalium Concilii Interpres, qui subiectus re scriptum quod existit Decr. I. 4. pag. 90. Sacra &c. censuit, exwärdarum Confessarii offerendum non alicui Moniali singulare, nisi omniis Monialibus universo, ut omnium Confessiones audire debet; in arbitrio tamen eisipsius Monialibus statuerit, ut patet legem Textum citati capituli X. quecum etiam iam usque ab anno 1585. iudicatum fuit ab ipsa Congregatione Cardinalium Concilii Interpres, qui subiectus re scriptum quod existit Decr. I. 4. pag. 90. Sacra &c. censuit, exwärdarum Confessarii offerendum non alicui Moniali singulare, nisi omniis Monialibus universo, ut omnium Confessiones audire debet; in arbitrio tamen eisipsius Monialibus statuerit, ut patet legem Textum citati capituli X. quecum etiam iam usque ab anno 1585. iudicatum fuit ab ipsa Congregatione Cardinalium Concilii Interpres, qui subiectus re scriptum quod existit Decr. I. 4. pag. 90. Sacra &c. censuit, exwärdarum Confessarii offerendum non alicui Moniali singulare, nisi omniis Monialibus universo, ut omnium Confessiones audire debet; in arbitrio tamen eisipsius Monialibus statuerit, ut patet legem Textum citati capituli X. quecum etiam iam usque ab anno 1585. iudicatum fuit ab ipsa Congregatione Cardinalium Concilii Interpres, qui subiectus re scriptum quod existit Decr. I. 4. pag. 90. Sacra &c. censuit, exwärdarum Confessarii offerendum non alicui Moniali singulare, nisi omniis Monialibus universo, ut omnium Confessiones audire debet; in arbitrio tamen eisipsius Monialibus statuerit, ut patet legem Textum citati capituli X. quecum etiam iam usque ab anno 1585. iudicatum fuit ab ipsa Congregatione Cardinalium Concilii Interpres, qui subiectus re scriptum quod existit Decr. I. 4. pag. 90. Sacra &c. censuit, exwärdarum Confessarii offerendum non alicui Moniali singulare, nisi omniis Monialibus universo, ut omnium Confessiones audire debet; in arbitrio tamen eisipsius Monialibus statuerit, ut patet legem Textum citati capituli X. quecum etiam iam usque ab anno 1585. iudicatum fuit ab ipsa Congregatione Cardinalium Concilii Interpres, qui subiectus re scriptum quod existit Decr. I. 4. pag. 90. Sacra &c. censuit, exwärdarum Confessarii offerendum non alicui Moniali singulare, nisi omniis Monialibus universo, ut omnium Confessiones audire debet; in arbitrio tamen eisipsius Monialibus statuerit, ut patet legem Textum citati capituli X. quecum etiam iam usque ab anno 1585. iudicatum fuit ab ipsa Congregatione Cardinalium Concilii Interpres, qui subiectus re scriptum quod existit Decr. I. 4. pag. 90. Sacra &c. censuit, exwärdarum Confessarii offerendum non alicui Moniali singulare, nisi omniis Monialibus universo, ut omnium Confessiones audire debet; in arbitrio tamen eisipsius Monialibus statuerit, ut patet legem Textum citati capituli X. quecum etiam iam usque ab anno 1585. iudicatum fuit ab ipsa Congregatione Cardinalium Concilii Interpres, qui subiectus re scriptum quod existit Decr. I. 4. pag. 90. Sacra &c. censuit, exwärdarum Confessarii offerendum non alicui Moniali singulare, nisi omniis Monialibus universo, ut omnium Confessiones audire debet; in arbitrio tamen eisipsius Monialibus statuerit, ut patet legem Textum citati capituli X. quecum etiam iam

majori animi sui quiete, atque ultiori in via Dei progressu
facultatem petunt confitendi aliquoties Sacerdoti ad excipiendas
Monialium Confessiones jam approbat. Quia de re non senel
Nobis in minori statu degenitus accidit, ut cum aliquibus Epis-
copis, at Regalaribus Monialium Superioribus agere debueri-
mus. Porro in aliquo ex his incidimus plus nimio levior, cui
aspera quadam verborum brevitate respondebant, quod cum Mo-
nialibus potulanti libera suiflet facultas confitendi extraordinario Sa-
cerdoti, qui universae Communiat non temet eo anno jam datus
erat, tunc oportebat eam confitienti suos confusilie. Quod
oblati committide uti noluerat, id sibi imputaret, neque
pergeret. Superiori mofitione afferre, ut pecuniam Confessio-
nium extra ordinem ipsi concederet. Nobis autem obicien-
tibus, Monialem hujusmodi ad Apostolicam Penitentiariam Of-
ficium facile recurrunt habituram, ibique hanc ergo impetrata
sum id, quod ab ipsius Superioribus ei denegatum suiflet, ite-
rum confitante respondebant extraordinarij hujusmodi Confes-
sionum post imploratam ab ipsius erga universum Monasterium Tri-
centini Concilii legem, ab alio quidem concedi posse, fed a
nunquam conceperunt.

At vero neque tunc Nobis arribet, neque projecto nunc Nobis placet rigida, tamen agendi ratio; Perfunctum enim habebamus, adeoque habemus, nos solum integræ Communiatæ, sed singulis etiam Monialibus indulgentem esse in iis rebus, quæ jutæ, & rationabiliter pertinetur, maxime, quam ille ad earam conferient quietem, & lectorum conferre dignoscuntur. Neque sane hujusmodi populationes, aut temere exaudiri, aut fine canta reijici debentur censens, sed inquirendum in primis esse de qualitatibus tuorum Monialium, quæ Confessiarium extra ordinem peti, tum Confessarii, qui ab ea requiruntur, ut utrilibet diligenter inspecti, deliberari possit, an illius votis annundatum est, an non. Si enim Monialis ex una parte nullum de adversitate suspicione locum, ex altera vero confessarius non modo legitimam Ordinarii approbationem, sed etiam commune probatis tali moniorum pro te habeat, nullæ modo probare possumus tam fixam hujusmodi Prelatorum in renewendo propositionem, nec intelligimus, cur post Confessiarium extraordinarium integræ Communiatæ, iuxta legem Conc. Trid. oblatum, milia omnino Monialibus singulis ipsæ relinquantur obینdum peculiarem Confessarii, cujus confitio, & opera iustis sortitæ de causis indigere arbitruntur. Non ita fane hac re tentiebat sapientissimus ille animarum Rector S. Franciscus Salesius, cuius doctrina sumimam ex illius operibus, tum editis, tum manu scriptis, collectam boni mem. Iose Petrus le Camps Episcopus Bellocensis iutio volumine complexus est, cui titulum fecit Spiritus S. Francisci Salesii. In huius compendio qui ex Gallico in Italicum fermentum convertitur Venetiis anno 1745. pro quarta vice Typis eiusdem eff. parte 17. c. 6. aperte legitur, quod, cum Beatus Episcopus non ita intelligenter p̄missum Conc. Trid. Decretem, ut veritatem existimat, Confessiarium extraordinarium, pluribus etiam, quam tribus vicibus in anno, Religiose Communiatæ offere, qua quidem sententia plures habet suffragatores, quo referat Diana in editione coordinata tom. 7. tract. 1. vs. 348. non folium solebat nisi Monialibus Visitacionis Beatae Mariae Virginis quatuor in anno, videlicet in singulis Hebdomadi Quatuor Temporum Confessiarium extraordinarium deparet; verum etiam earam respectivo superioribus commendantum reliquit, ut singulis Monialibus, que non ex animi levitate, neque ex indisciplina affectionis singularitate, Confessiarium extraordinarium peculiarter peterent, hand se difficiles in concedendo præberent. Nec alter se generi confusat Vensem. Gregorius Cardinalis Barbardus Episcopus Patavinus. Is enim, ut relatur illius quondam Vicarius Generalis Joannes Clericarus in Tract. de Peys. det. 4c. 11. 7. & Patrum Tridentinorum Decretum quod omnia Monialium Monasteria in fini Civitate, & Diocesi existentia quotannis re iip̄e exequabatur, & nihilominus exorari se patiebatur a Monialibus, quæ aliquando rationabilibus de causis peculiarem pro se Confessiarium experterent. Hujusmodi regulæ, & exemplis nostram quoque agenti ratuorum in Spirituali Monialium regime conformare curavimus; maximumque utilitas, & quietis fructus Nos indecepimus cognovimus. Quia propter Ven. Frat. Ecclesiarum Antistites, atque Dilectos Filios quoniamcumque Religiosarum Monialium Rejores hortamur in Domino 2. & enixa monemus,

liberum. Rectores notarii, &c. ut eamdem viam, quod fieri potest, iniuste non recusat, & non adeo difficiles se praebant pecularibus Monialibus extraordianum Confessarii aliquando experientibus; quin potius nisi aut Moniali postulantibus, aut Confessarii requisiit qualitas alter sentiendum suadet, earum jutis precibus obsecundare studeant, illud cogitantes, quod et si liberum sit cultibet Moniali Cardinalem majorem Penitentiarium adire, cui ea in re facultas cumulativa cum omnibus locorum Ordinariis a Romano Pontifice tribuitur, nihilominus ea est aliquando necessitatis urgentia, ut remedium quod de longinquitate potendum est, non fastis tempore adversari. Et quamvis etiam quorundam negotiorum expeditiones, que in Officio Penitentiarie Apostolica fiant, ab omni vel minima pecuniae solutione inviolabiliter sint imponentes; non omnibus tamen Monialibus facile et inventire, qui eascum negotia in urbe procurare velit, & possit.

Jam vero poltemra imperst quæsto, nimur de qualitatibus Confessarii extraordinarii, qui vel pro universa Monialium Communicante, vel pro aliquo Moniali peculari deputari debeat. Porro nullo unquam tempore dubitatum fuit, an in humilimodi Sacerdotis atatis maturitas, morum integritas, prudenter duximus requiratur, quas quidem dotes in eo, qui ad hujusmodi munus adhibetur, necessarias esse, omnes fatentur. Sic ut etiam minime dubitatur, quin idem ac Ordinario loci specialiter pro Monialibus approbatus esse debeat, quum hujusmodi approbatio ex Apostolicarum Constitutionum lege omnino requiriatur non solum in omnibus tam ordinariis, quam extraordi-

seri Monachibus debet, qui omnium Confessiones audiat, si impotenter Superioris Regulares, quod Monasteria nisi subiectae toties predictum extraordinarium Confessorum deputare neglexerint, vel si etiam ex proprio eorum Ordine semper deputaverint, nec saltem fent in anno ad manus elegerint Sacerdotem aut Seculariem cum Regularibus alterius diversi Ordinis proficerent, in his casibus Episcopi, pro sui arbitrio, & conscientia deputationem hujusmodi facere possint, nec illa quovis titulo, aut praetextu, a Superioribus Regularibus valeat impediari. Perchristum fane fuit hujusmodi Decretum ex occasione, qua agebatur de restituendo in certis quibusdam Regionibus Ecclesiastica disciplina ad formam Conc. Trid. vern. ipsius Decreti vigor ad eas dimitatax Regiones minime refutatis fuit, quam & animalium pericula, qua ex perpetua Confessorum ejusdem Ordinis deputatione timebantur, in omnibus Monasteriis Regularium regimini subiectis locum habere posse; & quemque adversus Decretum ipsum adducta fuerunt, ex generalibus Ordinum statutis, & ex Constitutionibus Monialium Regularibus subiectarum fuerint deflumpta. Cumque judicatum erit, ea omnia nequamque obflare, quo minus ita determinetur, sequitur, ut, quamvis eidem Decreto caufam dederint peculiarium quardam regionum necessitates Apolitica Sedi eo tempore expedit, illud tamen generale sit, & universos per Orbem Regulares Monasteriorum Monialium Prelatos affecte debeat. Cum vero deinde alteriuslatius Prædecessor Be-nedictus XIII. Innocentii literas in forma specifica confirmit, Nobis conit illius mentem fuisse, ut hujusmodi Decretum universalis, & inviolabilis legis vim obtineret. Super quo nihilominus, ne illa ulla aliq[ue] superius subditatio, Nos ipsi praetentum litterarum vigore, ac motu proprio, & certa scientia, deque Apolitica poreftatis plenitudine ipsum relatum Innocentii Prædecessoris Decretum, statutum, mandatum, atque præceptum ad omnia per Orhem ubique existentia, & Regularium regimini subiecta Monialia Monasteria, quatenus opus sit, expresse extende[n]tes, & ampliantes; de- cernimus, atque statuimus, ut singulis annis, incipiendo a proximo millesimo septingentimo quadragesimo nona a Nativitate Domini decurrendo, Regulares Monasteriorum Prale-tati retenantibus hic, aut ter in anno Confessorum extraordinarii universis Monalibus in iis degentibus offere; si vero ipsi postea hujusmodi Confessori extraordianrii deputationes inter praescripta tempora omiserint, vel semper proprii Ordini Regularem Sacerdotem ad hunc effectum deparuerint; itant prefatae Moniales fent saltem in anno Confessorum extraordinarii e Clero Seculari, aut ex alto Ordine Regu-lari non habeant, ad Episcopos Diocesanos, omni appellatio[n]e remota, devolutivis ius suppendi eorumdem Praclatorum defectum (si nempe penitus resur circumstantias, ita expediens esse iudicaverint) per deputationem Confessori extraordianarii, quem tam in uno, quam in altero casu, aut e Cle-ro Seculari, aut ex alto Regulari Ordine pro ipsorum arbitrio deligere possint, & valeant.

* Que circa delicto filio nostro S. R. E. Cardinali moderno nostro, & pro tempore existenti Romani Pontificis in Urbe iisque Districtu Vicario in Spiritualibus Generali, earundem praefuentum tenore committimus, & mandamus, ut hac Nostra Decreta, atque statuta, tum in omnibus ejusdem Alma-Urbis Monasteriis, que Regularium regimini subiunt, quam in aliis quibusque Regularium, aut Secularium Mulierum, aut Puerularum dominibus seu collegiis, atque conservatoriis, quibus unicus Ordinarius Confessor a Superioribus deputari letet in omnibus, & per omnia iuxta earundem litterarum praescriptum, exactissime obflaveri, & adimpleri faciat; ne forte audiunt contingen[t], quod cum magna animi Nostrae moliebita dicatum aliquando esse cognovimus, Apolitica Constitutiones Romanas quidem ferri, & publicari, sed eas minime in ipsa Urbe ad effectum perdeant.

Eandem porro curam, & sollicititudinem injungimus, & demandamus Ven. Frat. Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, & Episcopis per omnes universi Orbis Ecclesias constitutis, quibus ut latius perfectum putamus voluntate Nostrae studium, tam in eorum rationabilibus querelis, jullimique petitionibus incipiens, quam in corruptis, quas irrepliſe iudicaverint eliminandis, idque non ex ingenio Nostra quidam statuendo, nec peregrinas novitates inducendo, sed ve-teres, ut plurimum leges, & regulas, vigili Prædecessorum Nostrorum providentia iam pridem constitutas, in pristinum, debitissime vigorem, & utam revocando; Ita eisdem memoriis volumis, proprium sibi Pectoris Officium non in ea co-funtem esse, ut aduersus ea, qua contra leges sunt, iniuriter deplorando, declamanti, fed ut illa de medio tollere eurent, adhibitis opportunitis remedis in eum suam iam praetitutis, implorato etiam Apolitica Sedi auxilio, ubi impedimentum aliquod eorum autoritatis, & legum executioni afferri contingat, omnemque diligenter, & curas, quas conjugant abdibus ipsi fidelier impenderint, in iritum cedere videant.

Quoniam vero tam in superioris allegato Clementis XLEdicio, quam in Syndalibus plurimi Episcoporum Constitutionibus statutum esse confipimus, ut quo tempore extraordinariis Confessor nullum ipsi impedimentum affere audeat, multo minus praefumat per id temporis aliquis Monialis, five Superioris, five Novitatis, five Converte, neque demum alterius cuiuscumque persona intra septa Monasterii, sur pia Domini communis Sacramentaliter Confessionem audire; Nos is quoque approbatione Nostra roborantes, & confirmantes, statutum, & mandamus, ut Episcopi quidem, si de Monasteriis, aut Dominis eorum regimini subiectis agatur, Regulae autem Superioris, quod ad illas Communitates attinet, quibus ipsi praefumat, pro hujusmodi legis implemento adiligent, & contravenientes meritis poenis coercant, & afficiant.

Ac demum quibuscumque Confessarii extraordinariis, qui vel aliqui Commissarii generaliter, vel peculiariter aliqui personae in Monasterio degenti, concessi, ac deputati fuerint, dñe inibens, sub poenis adverbus, accedentes ad Monasterium Monialium, & cum ipsis converstante, praefertis Regulares a Prædictis eis Nostris quondamque statutis (quas etiam præsentem vigore confirmamus, & innovamus) ne postquam suum officium impleverint, ad idem Monasterium ulterius accedere, aut ullius generis commercium intra ipsum quoniamcumque continuare, & lovere, etiam sub spirituali causa, aut necessitate obtentu, & colore, audeant, aut præsumant.

Determinate, ipsas præsentes litteras, atque omnia, & singula in eis statuta, etiamque quicunque in iisdem interesse habentes, seu habent prætententes, ad id vocati, & audit non fuerint, nec præmissis conseruent, aut alterius cunctumque generis defectus forsan advenias eas obiciunt, tempor, & perenni valida, & efficacia esse, & fore, & ab omnibus ad quos spectat, atque in futurum spectabit, inviolabiliter etiam perpetuo observari. Sicut, & non aliter in præmissis per quicunque Iudices Ordinarios, & Delegatos etiam claustrorum Patriti Anditores, & S. R. E. Cardinalium Congregationes ordinarias, atque peculiariter deputatas, atque Cardinales etiam de Latero Legatos, a Vice-Legatos, & Apostolice Sedis Nuntios, judicari, & definiri debere; sublata eis, & ex quo cuilibet, alteri judicandi, definiendi, & interpretandia cultare, & autoritate; atque iritum, & inane decrentes quidquid fecerit a quocumque scientie vel ignoranter contigerit attentari.

* Non obstantibus quibuscumque etiam Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, & Syndicalibus Concilii editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, nec non quaruncumque Ecclesiasticis, & Ordinum Regularium, seu Congregationum aut Societatum, & Institutorum, etiam S. Joannis Jerozolymitanis, aliorumque Militariorum Ordinum, seu Monasteriorum Virorum, aut Monialium, aliarumque piarum Domum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alla roboret statutis, usibus, & confuetudinibus, etiam immemorabilibus; Privilegiis quoque, exemptionibus, & Indultis, etiam in corpore juris clavis aut litteris Apostolicis, cuilibet præmissorum, sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, etiam hic de necessitate exprimendis, ac cum quibusvis clavis, & decretis etiam irritantibus in genere, vel in specie, & derogatoriis, quomodo libet in contrarium concessis, ac plures confirmatis, approbatis, & innovatis; quibus omnibus, & singulis, hac vice dumtaxat, & ad præmissorum effectum, illis alias in suo robores permanfus, & Apostolica potestatis plenitudine derogamus, ceterisque contraria quibuscumque.

Volumus denum, ut eundem præsentium transiunipris, exemplis etiam impressis, manu aliqua Notarii publici subscriptis, & sigillo persona in Ecclesiastica Dignitate constitute munitis, eadem prouersis fides, tam in iudicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, que ipsis præsentibus haberetur, si fore exhibita, vel oletna.

* Nulli ergo omnino hominum licet paginam hanc Nostram confirmationis, approbationis, innovationis, voluntaris mandati, statuti, decreti, & declarationis infringere, vel eiusdem temerario contrarie. Si quis autem hoc attentare preumperit, indagationem Omnipotenti Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum eis se noverit incursum.

Datum Roma apud Sanctam Mariam Majorem anno Incarnationis Domini 1748. nonis Augusti, Pontificatus Nostrissimi anno octavo.

Q. 219. Quid præterea monandum sit circa approbationem quoad 1535
rochus? R. seqq. §. 1. Qui modo, per Canones præcripto, ob-
tinet beneficium parochiale, hoc ipso approbat, qui Canones
aut obtineri per concordium, vel falso prævio examine, uti
per Trid. sif. 22. c. 8. de ref. & ideo sif. 23. c. 15. ait
lum ad confessiones audiendas idoneum reputari, nisi sui pa-
rable Beneficium, aut ab Episcopis per examen, si illo vide-
re necessarium, approbationem obtinat. Unde si quis per
diem suam, vel per incuriam Episcopi, vel alteri, fine ex-
ame, aut iudicio Episcopi perveniens ad parochiam, indigeret
probationem, uti ali. E contra nomine approbatorum ex vi
parochialis venient etiam Episcopi, & Abbates professo-
extemo habentes iurisdictionem Episcopalem, Viva de Jubil.
o. art. 4. Non tamen Abbes alii, nec Regularium Provin-
cias, Piores, Guardiani, Reftores, uti dictum est n. 1521.
2. Approbatus ex vi obtenta Parochie non tantum prouersis 1536
ochianus approbatus est, sed etiam pro tota diecensi, si con-
tant alii Parochi, quia beneficium parochiale ponitur Trid.
approbatione universalis, inquir Lugo d. 21. m. 21. Et ita
et praxis in Germania, telle Gob. Consequenter tempore Ju-
ni quivis Parochus audire potest alienas oves, falem in ea-
diceci, uti cum plurimis Lugo num. 12. Dian. p. 1.
3. R. Viva supra.

3. Saar. Valq. Lug. Averf. q. 16. sif. 7. Leur. in foro be. 1537
p. 1. q. 434. n. 2. atque communis putant approbatum ei
fici parochialis certeni approbatum pro tota Ecclesia etiam
a litano diecensi, quia et approbatus secundum Trid.
publicus Minister Ecclesie. Sed probabilitatem contradicunt
Honob. Gar. Pfafec, quia minus approbatum videtur
approbat tantum ad fidibus suis, & alias pariter dicam
erodente quicunque approbatum, licet Parochus non sit, esse
probatum pro tota Ecclesia, cum approbatur tanquam publicus
Minister. Ratio a priori potest esse, quia Parochus non
obstat ab Ecclesia universalis, sed tantum ex dispositione
approbat a suo Episcopo conferente ipsis Parochiam, cu-
molum examen, vel iudicium prærequisitur: ergo non de-
bet

bet censeri approbatus iudicio universalis Ecclesie, vel pro universali Ecclesia, sed tantum pro Ecclesia, seu diecensi sui Episcopi approbatus, si ab una parochia transeat ad aliam non ideo excludatur excommunicatio, nec immixtio, quia idoneus pro uno loco non semper est idoneus pro alio, in quo possunt esse diversi parochiani exigentes diversam in parochio scientiam, & qualitates.

1539 §. 5. Parochus non potest sibi in Confessariis elegere simili-
cēm Sacerdotem non approbatum ab Ordinario, nam Alex. VII.
dānavit hanc 16. prop. Qui beneficium curatum habent, pos-
sunt sibi eligere in Confessariis similiēm Sacerdotem non ap-
probatum ab Ordinario. Quinam propositionem illam tenuerint,
refer Mendo diff. 10. q. 7. & quae pro illis afferri possent, fol-
vunt Du Bois & Vriza ad ilian. prop. damnatum.

1540 Q. 220. Quid notandum sit circa decisionem, vel revocationem
approbationis aut similium facultatibus? R. seqq. §. 1. Sicut er-
ror communis quandoque facit, ut non definit, ut vel absolute
adit iurisdictio, quia nempe tum Ecclesia supplet propter com-
muni bonum, secundum dicta l. 6. p. 1. n. 112. ita pariformiter
loquendum est de approbatione. Hinc si Ordinarius concessio-
nit Sacerdoti approbationem tantum ad suam approbantem vitam,
aut ad tempus, quod res ipsa exprimit, aut si approbatio sublata sit
in penam, quamvis more Ordinarii, finis temporis elapsi, subla-
tio approbationis in penam facta publice ignorabatur, Sacerdos
absolvitur valide, quamvis sit peccatum mala fide uenienti approba-
tionem, quam amplius non habet, ut constat ex dictis loco citato-

1541 §. 2. Si Regularis Coloniz. approbatus mutet diecensem, non
ideo deficit eius approbatio Coloniz. obtenta: hinc si Coloni-
redit, potest sine nova approbatione audire confessiones, Lugo
d. 21. num. 44.

1542 §. 3. Si quis definat esse Parochus putarunt aliqui apud Mo-
yam d. 7. q. 3. n. 4. non definire eius approbationem. Sed te-
nendum est cum Suar. Henr. Barb. Gob. Lng. n. 8. Leur. in
privilegio, religiosi Mendicantes quovis fideles absolvore pos-
sunt, iuxta tenorem suorum privilegiorum. Ex concessione
Ordinarii dicti, quicunque Sacerdos approbat, cui id il-
le committit. Denique ex indirecta is, quae audit eum, qui
habet potestem eligiendi Confessarii, quales sunt. 1. Ex
iure Episcopi omnes, eti si sunt tantum titulares: Item Superio-
res Episcopos, & Archiepiscopos &c. item Prelatis inferiores exempli, ut Abbas exempli, (non tamen Abbatissae) Generali, Provinciali, Prior (falsus tamen privilegium Ordinarii) v. Dian. p. 4. t. 4. R. 1. & 2. 2. Ex confusione, Cardinales (qui etiam domestici de Confessore providere pos-
sunt) item pastores, imē multis locis, etiam ceteri Sacerdos-
tes secularies, ut docent Valent. Sa, Suar. d. 27. seq. 3. Re-
ligiosi tamē tenentur eligere tales, quales illis permittunt
statuta) item Reges & Principes, quorum tamē privilegium
ad familiam non extendit, denique domestici Pontificis. 3.
Ab homine eam habent, quibus five Pontifex, five Episco-
pus, five Parochus concegit. Unde refutes.

1543 §. 4. Qui habet potestem delegatam, non potest eam subde-
legare alteri, cum diversa sit potestas interius jurisdictionis, &
cum delegandi. Excipitur i. nisi hoc ipsum concilium fit,
2. nisi sit delegatus ad universitatem casuarum, ut v. gr. if
3. t. Lugo R. Mor. l. 1. dub. 2. ubi plus adhuc afferunt. Hinc
etiam facultas ab solvendi concessa sit aliqui Superiori Regula-
rii, v. g. ad septuaginta, cum potestate eam communicandi alii-
quamvis illi Superiori ante septuaginta expletum removante ab
officio, illi, quibus ab initio concessi, habent ad septuaginta.
In eo si concessio fuit realis, id est, si facultas concessa fuit ra-
tione officii, habet eam ejus Successor utique ad finem ejus se-
pennit, ut pluribus deducit Lugo dub. 19. Quandoam autem
cerferi debet esse concessio realis aut personalis, dixi l. n. 83.

1544 §. 5. Episcopi non possunt revocare vel limitare approba-
tionem Regularium, quam ipsiems decederunt, nisi accedit nova ju-
ncta causa ad confessiones pertinet: Nec possunt suspendere fa-
cultatem omnium in una Conventu, ut constat ex verbis Cle-
mentis X. relatis n. 106. Quod etiam verum est de secularibus
approbat, nam Cap. Accepimus. De actate, & qualitate. Ordin. di-
cipti, Semel idoneus reputatus debet pri tali haberi semper, alia
causa non interveniente. Si tamen quid ad exponit revocetur, fru-
stra se opponit, quia Episcopus facile prætentet causam, qua
præsumti debet esse iusta, quia pro ipsius auctoritate erit potestio.

1545 §. 6. Prælati Regulares ordinare possunt revocare, vel limitare facultates suorum subditorum, quia dantur his in ordine ad
usum cum dependentia a Prælati. Hinc prefacio novi Compen-
diū privilegi. Societas IESU habet, De omnibus vero hujus Com-
pendiū facultatibus illud in universitate intelligatur.... Superiorum
foris illarum usum, cum expedire judicaverint vel limitare, vel
etiam omnino suspendere: Et idem est de aliis Regularibus per
se loquendo. Quod si Prælatus tantum prohibeat, ut faciliat,
v. g. audiendi confessiones, non ideo redditus illius fuit abolu-
tio invalida, Confutus in Collectan. Pris. Sacrorum Ordinum
pag. 365. Vide dicta n. 1470. Dixi, ordinare, nam

1546 §. 7. Facultates que Regularibus conceduntur, sunt tripli-
ces, 1. aliquae directe, & primario conceduntur populo Chri-
stiano, nempe ob eius utilitatem, ut in Jubilao ab solvendi a
reveratis & censuris, commutandi vota, &c. 2. aliae directe &
primario conceduntur Ordini, & per sonis ejus, uti potestes lu-
primario certas Indulgencias, exempli a jurisdictione Ordinario-
rum &c. 3. Aliae conceduntur aequae directe, & primario pro-
pter bonum Ordinis, & populi Christiani. Quod attinet ad fa-
cilitates primi generis, hec non videntur tolli vel restringi
scientie & non contradicente Ordinario, v. g. Episcopo vel
Parochio, cui constet eum aliunde non habere jurisdictionem,
quia tunc præsumit tacite aliunde dare; suffici enim, ut re-
ste docent Fill. & Fag. p. 2. l. 7. c. 2. facultas interpretati-
onis, va & præsumpta, modo præsumptio fundetur in signis, que

1547 §. 8. Facultates que Regularibus conceduntur, sunt tripli-
ces, 1. aliquae directe, & primario conceduntur populo Chri-
stiano, nempe ob eius utilitatem, ut in Jubilao ab solvendi a
reveratis & censuris, commutandi vota, &c. 2. aliae directe &
primario conceduntur Ordini, & per sonis ejus, uti potestes lu-
primario certas Indulgencias, exempli a jurisdictione Ordinario-
rum &c. 3. Aliae conceduntur aequae directe, & primario pro-
pter bonum Ordinis, & populi Christiani. Quod attinet ad fa-
cilitates primi generis, hec non videntur tolli vel restringi
scientie & non contradicente Ordinario, v. g. Episcopo vel
Parochio, cui constet eum aliunde non habere jurisdictionem,
quia tunc præsumit tacite aliunde dare; suffici enim, ut re-
ste docent Fill. & Fag. p. 2. l. 7. c. 2. facultas interpretati-
onis, va & præsumpta, modo præsumptio fundetur in signis, que

indicit consensum presentem, ut sit in casu positio, C. uti
etiam v. gr. si Parochus, qui jam abiens est, alias significa-
verit id sibi gratum esse) nam exaltimatio de futuro coaf-
fici vel ratificatione, quod scilicet, quando reciverit, futu-
rus sit contentus; non sufficit, quia consensu futuru non dat
jurisdictionem pro tempore praesente, quo datur absolutio. V.
Dian. R. 68. Sanch. de Matr. l. 3. d. 35. Boc. Kon. qui addit
peccare, si de consensu dubitans incipiat audire.

VIII. Peccat, qui absolvit cum jurisdictione dubia, nisi ne-

celsitas urgat; qualis est v. g. quia potestens duu non est con-
fessus, vel debet communicare, nec aliis adest, tunc enim

luite ab solvitur cum conditione hac, si potest: & cum onere

(etiam Salas in 2. tr. 8. d. 1. hoc onus non cognoscit) alias ite-
rum confidit habent jurisdictionem certam. Expedit autem

tunc veniale aliquod adjicere, a quo directe, & a ceteris in-
directe ab solvitur. Ita Regn. Suar. Kon. d. 8. dub. 6.

¶ 43. Quod si tamen ex probabili ratione dubium refolvat

(nimis habere sibi jurisdictionem) eti cum formidine opposi-
ti, ab solvitur licite, ut docent Suar. Prop. Lugo d. 19. n.

49. tunc quia tunc practice & moraliter est certus; tunc quia

Papa eo causa dat facultatem, uti & in sequentibus capibus

i. Quando communis errore, v. g. ob titulum coloratum,

putatur aliq[ue]s esse Pastor, sed habet jurisdictionem, qui non

est ob centuram vel alium defectum, Bon. d. 5. q. 5. seq.

¶ 5. 3. Dian. R. 22. Quod etiam, si deit titulus colatorum, probable esse docent Dian. R. 122. ex Pontio. Mol-
les. & Sanch. Item p. 2. tr. 2. misce. R. 43. si quis bona fide ta-
li confiteatur, Verum id communiter ab aliis negatur.

2. Cum quis ex confusione, prescriptio, aut boni fidei ab solvitur, aut nescit potestem suam revocaret, ut ha-
bent Silv. Nav. Henr. Mald. in 2. p. 9. 16. art. 5. Sanch.

¶ 5. 3. Dian. R. 22. Quod etiam, si deit titulus colatorum, probable esse docent Dian. R. 122. ex Pontio. Mol-
les. & Sanch. Item p. 2. tr. 2. misce. R. 43. si quis bona fide ta-
li confiteatur, Verum id communiter ab aliis negatur.

2. Cum quis ex confusione, prescriptio, aut boni fidei ab solvitur, aut nescit potestem suam revocaret, ut ha-
bent Silv. Nav. Henr. Mald. in 2. p. 9. 16. art. 5. Sanch.

¶ 5. 3. Quando secundum probabilem tentantur iudicatur quis ha-
bere jurisdictionem, & Sacerdos sequitur favorabilem. Bon. l.c.

Quia quando communis error, Ecclesia de sua jurisdictionem acquiri

propter publicam utilitatem, v. Suar. Dian. II. cc. Lugo a. n. 28.

¶ 5. 3. Dian. R. 22. Quod etiam, si deit titulus colatorum, probable esse docent Dian. R. 122. ex Pontio. Mol-
les. & Sanch. Item p. 2. tr. 2. misce. R. 43. si quis bona fide ta-
li confiteatur, Verum id communiter ab aliis negatur.

2. Cum quis ex confusione, prescriptio, aut boni fidei ab solvitur, aut nescit potestem suam revocaret, ut ha-
bent Silv. Nav. Henr. Mald. in 2. p. 9. 16. art. 5. Sanch.

¶ 5. 3. Quando secundum probabilem tentantur iudicatur quis ha-
bere jurisdictionem, & Sacerdos sequitur favorabilem. Bon. l.c.

Quia quando communis error, Ecclesia de sua jurisdictionem acquiri

propter publicam utilitatem, v. Suar. Dian. II. cc. Lugo a. n. 28.

¶ 5. 3. Quando secundum probabilem tentantur iudicatur quis ha-
bere jurisdictionem, & Sacerdos sequitur favorabilem. Bon. l.c.

Quia quando communis error, Ecclesia de sua jurisdictionem acquiri

propter publicam utilitatem, v. Suar. Dian. II. cc. Lugo a. n. 28.

¶ 5. 3. Quando secundum probabilem tentantur iudicatur quis ha-
bere jurisdictionem, & Sacerdos sequitur favorabilem. Bon. l.c.

Quia quando communis error, Ecclesia de sua jurisdictionem acquiri

propter publicam utilitatem, v. Suar. Dian. II. cc. Lugo a. n. 28.

¶ 5. 3. Quando secundum probabilem tentantur iudicatur quis ha-
bere jurisdictionem, & Sacerdos sequitur favorabilem. Bon. l.c.

Quia quando communis error, Ecclesia de sua jurisdictionem acquiri

propter publicam utilitatem, v. Suar. Dian. II. cc. Lugo a. n. 28.

¶ 5. 3. Quando secundum probabilem tentantur iudicatur quis ha-
bere jurisdictionem, & Sacerdos sequitur favorabilem. Bon. l.c.

Quia quando communis error, Ecclesia de sua jurisdictionem acquiri

propter publicam utilitatem, v. Suar. Dian. II. cc. Lugo a. n. 28.

¶ 5. 3. Quando secundum probabilem tentantur iudicatur quis ha-
bere jurisdictionem, & Sacerdos sequitur favorabilem. Bon. l.c.

Quia quando communis error, Ecclesia de sua jurisdictionem acquiri

propter publicam utilitatem, v. Suar. Dian. II. cc. Lugo a. n. 28.

¶ 5. 3. Quando secundum probabilem tentantur iudicatur quis ha-
bere jurisdictionem, & Sacerdos sequitur favorabilem. Bon. l.c.

Quia quando communis error, Ecclesia de sua jurisdictionem acquiri

propter publicam utilitatem, v. Suar. Dian. II. cc. Lugo a. n. 28.

¶ 5. 3. Quando secundum probabilem tentantur iudicatur quis ha-
bere jurisdictionem, & Sacerdos sequitur favorabilem. Bon. l.c.

Quia quando communis error, Ecclesia de sua jurisdictionem acquiri

propter publicam utilitatem, v. Suar. Dian. II. cc. Lugo a. n. 28.

¶ 5. 3. Quando secundum probabilem tentantur iudicatur quis ha-
bere jurisdictionem, & Sacerdos sequitur favorabilem. Bon. l.c.

Quia quando communis error, Ecclesia de sua jurisdictionem acquiri

propter publicam utilitatem, v. Suar. Dian. II. cc. Lugo a. n. 28.

¶ 5. 3. Quando secundum probabilem tentantur iudicatur quis ha-
bere jurisdictionem, & Sacerdos sequitur favorabilem. Bon. l.c.

Quia quando communis error, Ecclesia de sua jurisdictionem acquiri

propter publicam utilitatem, v. Suar. Dian. II. cc. Lugo a. n. 28.

¶ 5. 3. Quando secundum probabilem tentantur iudicatur quis ha-
bere jurisdictionem, & Sacerdos sequitur favorabilem. Bon. l.c.

Quia quando communis error, Ecclesia de sua jurisdictionem acquiri

propter publicam utilitatem, v. Suar. Dian. II. cc. Lugo a. n. 28.

¶ 5. 3. Quando secundum probabilem tentantur iudicatur quis ha-
bere jurisdictionem, & Sacerdos sequitur favorabilem. Bon. l.c.

Quia quando communis error, Ecclesia de sua jurisdictionem acquiri

propter publicam utilitatem, v. Suar. Dian. II. cc. Lugo a. n. 28.

¶ 5. 3. Quando secundum probabilem tentantur iudicatur quis ha-
bere jurisdictionem, & Sacerdos sequitur favorabilem. Bon. l.c.

Quia quando communis error, Ecclesia de sua jurisdictionem acquiri

propter publicam utilitatem, v. Suar. Dian. II. cc. Lugo a. n. 28.

¶ 5. 3. Quando secundum probabilem tentantur iudicatur quis ha-
bere jurisdictionem, & Sacerdos sequitur favorabilem. Bon. l.c.

Quia quando communis error, Ecclesia de sua jurisdictionem acquiri

propter publicam utilitatem, v. Suar. Dian. II. cc. Lugo a. n. 28.

¶ 5. 3. Quando secundum probabilem tentantur iudicatur quis ha-
bere jurisdictionem, & Sacerdos sequitur favorabilem. Bon. l.c.

Quia quando communis error, Ecclesia de sua jurisdictionem acquiri

propter publicam utilitatem, v. Suar. Dian. II. cc. Lugo a. n. 28.

¶ 5. 3. Quando secundum probabilem tentantur iudicatur quis ha-
bere jurisdictionem, & Sacerdos sequitur favorabilem. Bon. l.c.

Quia quando communis error, Ecclesia de sua jurisdictionem acquiri

propter publicam utilitatem, v. Suar. Dian. II. cc. Lugo a. n. 28.

¶ 5. 3. Quando secundum probabilem tentantur iudicatur quis ha-
bere jurisdictionem, & Sacerdos sequitur favorabilem. Bon. l.c.

Quia quando communis error, Ecclesia de sua jurisdictionem acquiri

propter publicam utilitatem, v. Suar. Dian. II. cc. Lugo a. n. 28.

¶ 5. 3. Quando secundum probabilem tentantur iudicatur quis ha-
bere jurisdictionem, & Sacerdos sequitur favorabilem. Bon. l.c.

Quia quando communis error, Ecclesia de sua jurisdictionem acquiri

propter publicam utilitatem, v. Suar. Dian. II. cc. Lugo a. n. 28.

¶ 5. 3. Quando secundum probabilem tentantur iudicatur quis ha-
bere jurisdictionem, & Sacerdos sequitur favorabilem. Bon. l.c.

Quia quando communis error, Ecclesia de sua jurisdictionem acquiri

propter publicam utilitatem, v. Suar. Dian. II. cc. Lugo a. n. 28.

¶ 5. 3. Quando secundum probabilem tentantur iudicatur quis ha-
bere jurisdictionem, & Sacerdos sequitur favorabilem. Bon. l.c.

Quia quando communis error, Ecclesia de sua jurisdictionem acquiri

propter publicam utilitatem, v. Suar. Dian. II. cc. Lugo a. n. 28.

¶ 5. 3. Quando secundum probabilem tentantur iudicatur quis ha-
bere jurisdictionem, & Sacerdos sequitur favorabilem. Bon. l.c.

Quia quando communis error, Ecclesia de sua jurisdictionem acquiri

propter publicam utilitatem, v. Suar. Dian. II. cc. Lugo a. n. 28.

¶ 5. 3. Quando secundum probabilem tentantur iudicatur quis ha-
bere jurisdictionem, & Sacerdos sequitur favorabilem. Bon. l.c.

Quia quando communis error, Ecclesia de sua jurisdictionem acquiri

propter publicam utilitatem, v. Suar. Dian. II. cc. Lugo a. n. 28.

¶ 5. 3. Quando secundum probabilem tentantur iudicatur quis ha-
bere jurisdictionem, & Sacerdos sequitur favorabilem. Bon. l.c.

Quia quando communis error, Ecclesia de sua jurisdictionem acquiri

propter publicam utilitatem, v. Suar. Dian. II. cc. Lugo a. n. 28.

¶ 5. 3. Quando secundum probabilem tentantur iudicatur quis ha-
bere jurisdictionem, & Sacerdos sequitur favorabilem. Bon. l.c.

Quia quando communis error, Ecclesia de sua jurisdictionem acquiri

propter publicam utilitatem, v. Suar. Dian. II. cc. Lugo a. n. 28.

¶ 5. 3. Quando secundum probabilem tentantur